

**Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 936/25
4.6.2025. године
Београд**

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Мирославе Вучетић и Валентине Тодоровић Воркапић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Душан Павлица, адвокат из Панчева, Радомира Путника 15, против туженог Републичког хидрометеоролошког завода Републике Србије из Београда, Кнеза Вишеслава 66, матични број 07003706, ПИБ 102217008, чији је заступник Државно правобранилаштво Републике Србије из Београда, Косовска 31, ради уплате доприноса, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 24879/21 од 6.6.2024. године, у седници већа одржаној дана 4.6.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 24879/21 од 6.6.2024. године у другом, трећем и четвртном ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 24879/21 од 6.6.2024. године, ставом првим, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 14.5.2024. године. Ставом другим изреке пресуде обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца уплати надлежном органу доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, обрачунате на најнижу месечну основицу за уплату доприноса у износу од 40.143,00 динара за период радног ангажовања и то за период од 15.4.2017. године па до 15.10.2017. године, износ од 49.646,15 динара. Ставом трећим изреке пресуде

тужени је обавезан да након извршених уплата доприноса из претходног става надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање у име и за рачун тужиоца попуни и поднесе пријаву података за утврђивање стаже осигурања, зараде, накнаде зараде, основице осигурања и висине уплаћених доприноса “образац М-4” и пријаву промене података за утврђивање стажа осигурања, зараде, накнаде зараде, основице осигурања и висине уплаћених доприноса “образац М-8” за период радног ангажовања од 15.4.2017. године па до 15.10.2017. године. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 229.770,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате. Ставом петим изреке одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је, како произилази из садржине жалбе, у односу на други, трећи и четврти став изреке, а због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност првостепене пресуде у ожалбеном делу у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 55/14 и 18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбама члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку на коју се указује жалбом, такође не стоји да је првостпени суд неправилно применио материјално право.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи: да је тужилац био у сезони 2017. године, од 15.4.2017. године до 15.10.2017. године, ангажован од стране туженог по основу уговора о привременим и повременим пословима ради обављања послова стрелца односно испаливања противградних ракета; да је то сезонски посао од пролећа до јесени који по правилу траје од средине априла до средине октобра па да је тако било и у наведеном периоду; да је тужилац према наведеном уговору имао право на накнаду и нето накнада да му је исплаћена; да је прибављено и уверење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 23.2.2023. године па је спроведеним вештачењем преко вештака за економско-финансијску област Миланка Ковачевића првостепени суд утврдио чињеницу да тужени тужиоцу у периоду од 15.4.2017. године до 15.10.2017. године односно током радног ангажовања тужиоца као стрелца није уплаћивао доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, као и висину потраживања, а налаз и мишљење судског вештака првостепени суд је у потпуности прихватио имајући у виду да је исти дат од стране стручног и непристрасног лица, у свему према правилима струке, и у складу са одређеним задатком вештачења, те налазећи да нема разлога да сумња у математичку тачност и правилност закључка вештака те да странке нису имале примедба на рачунску тачност налаза и мишљења судског вештака.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостпени суд је правном оценом овако утврђеног чињеничног стања, нашао да је тужбени захтев основан, с позивом на одредбе члана 7 став 1 тачка 3, 51 став 1 Закона о доприносима за обавезно

социјално осигурање (“Службени гласник РС” бр. 84/04...112/15, 113/17, 95/18, 86/19) код несумњиво утврђеног да је тужени тужиоца у периоду од 15.4.2017. године до 15.10.2017. године радно ангажовао по основу уговора о привременим и повременим пословима који јесте регулисан одредбама Закона о раду и да је према томе био у обавези да уплаћује доприносе за пензијско и инвалидско осигурање па да како тужени, као наручилац посла, сходно одредби члана 231 Закона о парничном поступку није доказао да је тужиоцу као извршиоцу посла обрачунао и уплатио доприносе за обавезно социјално па и пензијско осигурање нашао да тужилац има право да потражује пун износ који је тужени имао за њега да уплати надлежном органу односно да је основан тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да у име и за рачун тужиоца уплати оно што није уплатио на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, посебно код околности да тужени није доказао супротно односно да је извршио обрачун и уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за тужиоца.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио материјално право дајући за своју одлуку јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбама члана 7 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање (“Службени гласник РС” бр. 84/04 са изменама и допунама) прописано је, између осталог, да су обвезници доприноса за пензијско и инвалидско осигурање осигураници, у складу са законом који уређује систем обавезног пензијског и инвалидског осигурања, поред запослених и лица која обављају привремене и повремене послове по уговору закљученим непосредно са послодавцем, према ставу 1 тачка 3 овог члана, те да обвезници доприноса, према ставу 2 овог члана, на основицу, за све осигуранике из става 1 тачка 1 до 5, дакле и 3 овог члана су и послодавци, односно други исплатиоци прихода на исту основицу као и осигураници, а по стопи прописаној законом.

Према правилима из члана 16 истог закона основица доприноса за лица која обављају привремене и повремене послове, као и за послодавце је уговорена накнада по том основу.

Одредбом члана 51 став 1 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање прописано је да обвезник обрачунавања и плаћања доприноса из основице и на основицу за запослене, изабрана, именована и постављена лица и лица која обављају привремене и повремене послове је послодавац. Одредбом став 2 истог члана истог закона је прописано да је послодавац дужан да доприносе из става 1 овог члана обрачуна и уплати истовремено са исплатом зараде, разлике зараде или уговорене наканде за привремене и повремене послове, по прописима који важе у моменту исплате тих примања.

Одредбом члана 64 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање је прописано да обвезник доприноса не може бити ослобођен обавезе обрачунавања и плаћања доприноса.

Првостепени суд је правилном применом правила о терету доказивања нашао да тужени, сагласно одредби члана 231 Закона о парничном поступку о терету доказивања, није доказао да је извршио своје обавезе уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за тужиоца на основицу уговорене и исплаћене накнаде нити је надлежна управа прихода покренула поступак по службеној дужности за наплату доприноса који су предмет спора па је првостепени суд правилно применом одредбе материјалног

права усвојио тужбени захтев који се односи на уплату доприноса.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и правилно утврђено чињенично стање, правилно је поступао првостепени суд кад је усвојио постављени тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да у његово име и за његов рачун за означене периоде радног ангажовања уплате доприносе за пензијско и инвалидско осигурање јер је тужени као лице које је радно ангажовало тужиоца по основу уговора о привременим и повременим пословима обвезник уплате доприноса био је и јесте дужан да обрачуна и уплати припадајуће доприносе за тужиоца на који начин није поступио, односно о поступању суду током трајања поступка није доставио доказе да је обрачунао и платио доприносе за тужиоца па је по налажењу овог суда правилан закључак првостепеног суда да је тужени у обавези да тужиоцу изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, како је то ближе означену у другом ставу изреке пресуде јер основна обавеза послодавца код којег лице обавља привремене и повремене послова да за обављени рад исплати уговорену накнаду и уз накнаду уплати за то лице доприносе.

Правилно је првостепени суд такође обавезао туженог да надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање у име и за рачун тужиоца поднесе обрасце с позивом на обавезе из одредаба члана 132 и 144 Закона о пензијском и инвалидском осигурању примењујући и овде правилно одредбу члана 231 Закона о парничном поступку која се односи на примену правила о терету доказивања код околности да је тужени није доказао да је своју законску обавезу испунио.

Наводи жалбе да првостепени суд чињеницу да тужени није за тужиоца уплатио доприносе није могао да утврди на основу налаза и мишљења судског вештака, а који налаз и мишљење при том тужени у току првостепеног поступка у погледу рачунске тачности није спорио, код околности да тужени није доставио доказе за супротно да је обрачунао и уплатио доприносе за тужиоца у утуженом периоду, по налажењу овог суда су без утицаја на другачији закључак овог суда о основаности жалбе туженог. Такође наводи жалбе да тужилац није код туженог био у радном односу, код околности да захтеве тужилац и није поставио као захтеве из радног односа, већ захтеве из радног ангажовања по основу факултативног облика рада и то по основу уговора о привременим и повременим пословима, нису од утицаја на извођење другачијег закључка овог суда о основаности жалбе туженог.

Другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе, али их посебно није образлагао, налазећи да су без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Са свега наведеног, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у другом и трећем ставу изреке.

Потврђено је и решење о трошковима парничног поступка, садржано у четвртм ставу првостепене пресуде, као правилно засновано на одредбама члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку те одредбама члана 277 и 324 Закона о облигационим односима.

Како је жалба туженог одбијена као неоснована, то је захтев истог за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен и одлучено је решењем садржаним у ставом другом изреке ове пресуде.

На основу изложеног и применом одредаба члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 55/14 и 18/20) одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић